

Eşik / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı

написано kitapçı | 22 январа, 2025

Eşik / dedektif hikaye Hikaye – EŞİK

Üşüyorum burada. Şıp şıp kafama damlayan yağmur suları da cabası. Şu Handan Hanımlar da bir şilte yaptıramadılar dama. Yahu hadi benim gibi beton parçasını düşünmüyorsun bari çoluk çombalağını düşün. Koştur koştur evden çıkacaklarken yağmur suyu gösterse hainliğini de kayıverse yavrucaklar. Hoş beni düşünmemen de hayırsızlık. Ne olsa; sen daha el kadarken, rahmetli babam elleriyle düz betondan oydu da basamak yaptı beni, siz minnacık ayaklarınızla zorlanmadan eve giresiniz diye. Ah ne adamdı o... Elleri maharetli, gönlü merhametli... Az bulunur öylesi. O zamanlarda adamların çoğu çalışmaz olmuştu nedense. Tarlaya kadınlar gider ev işini kadınlar yapar çocuğu kadınlar doğurur. Bu işe yaramazlarda tek bir yerde varlık gösterirlerdi, onu da demeyeyim şimdi. Ama bizim adam öyle miydi? Yok efendim. O babasından tembellik görmemişti. Kendi tarlasına kendi koşardı. Üstüne dedelerden kalma işini de devam ettirir, kahveye bazı evlere ahşap sandalyeler masalar yapardı. Bir para kazanamaz olmuştu bu zanaatinden ama vaz geçmeye de niyet etmemişti hiç. Öyle garip bir zamandı ki; şehirden hazır gelir olmuştu her bir şey. Kahveci bile gitmiş bir örnek ruhsuz sandalye masaları döşemiş kahveye. El emeği gibi olur mu? Olmazdı ama ne anlatacaksın. Anlamaz ruhtan sanattan. Rahmetli de inatla her hafta yeni bir eşya yapıp götürüyor. Öflene pöflene bu son olsun diye diye alıyor sizinkiler. Evden elinde yeni yaptığı eşyalarla çıkıp da birkaç saat sonra eli boş gönlü hoş kapıda görününce ne eğlenirdim. Tam benim olduğum yerin tepesini tahta ile örtmüş o tahtalara da üzüm ekmişti. Üzümler sarmaşık gibi tahtaları sarıp da meyve verince, öyle güzel manzaram oluyordu ki. Ah Ah...

Handan Hanımın kocası eve girdiği ikinci haftadan ne dert

ettiye gitti yıktı tahtaları. Üzümlerin vedasını anlatmayayım şimdi hüngür hüngür dökülmeyelim hiç. Ne istersin be adam! Ne dert olur sana meyveler? Neymiş efendim böceklenirmiş. Neymiş efendim altına bir masalık yer bile yokken ne gerekmiş kapı ağzında üzümler. Bizim kız da sessiz kalınca hepten şaştım kaldım. Yahu sen o üzümlerden az mı yolluk yaptın okula giderken. Saatler süren okul yolunda arkadaşlarıyla paylaşıp o üzümleri, sayelerinde az mı hava attın kahvecinin kızına. Bir gık dese ydin bari. Yok der mi? Yeni evlenmiş, koca yüzünü görmüş geçmişini unutmuş hemen. Buldumcuk diyeceğim ama öyle geç de gitmedi kocaya. Anasına çekmiş diyeceğim ama hiç olmaz. Anası öyle miydi? Sesi çıkmaz mıydı? Bir bağırırdı bizim beye, sesi ta köy çıkışından duyulurdu. Niye bağırırdı hiç bilemem. Adamın ağzı var dili yok. O da bundan yakınırdı. Şunun beyi iş bulmuş şehirde bunun beyi tarlasını büyütmüş, şunlar bunlar inek almış. Yahu sanki adamlar çalışıp da yapıyor. Tarlayı büyüten bey değil hanım, şehirde iş bulanın akrabası var orada; yanında çalışmaya da zar zor, ite kaka ikna etmişler işte. Üç güne bilemedin beş güne aç açık kalacaklar gurbet elde. İnek alanın babası öldü adamın mezar parası diye biriktirdikleri ile aldılar ineği, zavallıcık mermer mezar taşı hayaliyle gitti, tahtasına talim etti ruhu şad olsun. Senin beyin her gün tarlada ter döker, akşamına bahçeye çıkar tahta oyar. Ben bizzat şahidim be! Yok ama memnun olmaz o. Ta baştan istememiş ki bizim gül gibi beyi. Kahveciye yanıkmiş derler. Kahvecinin anası da bunu fazla konuşur iş falan bilmez diye almamış o zamanlar. Dedikodu tabii, kesin bir şey bilinmez ya. Ama ben bilirim bazı şeyler. Belki taştan olmasam yüreğimi kanatan sırlar var derdim size. Ama ne sırlar...

Handan her gün şu işsiz adama dil dökmekten bıkmadı. Aman bağırma, aman komşular ne der, aman yüzüme vurma bir daha gören olur, ne derim. Bırak kızım bu kim gördüleri! Sen katlanıyorsun ya şu densize asıl ona yan. Senin komşular görür de görmez olur. Duyar da bilmez olur. Anca iki kişi yan yana gelsin fıs fıs konuşsun. Gelip senin yüzüne laf vuracak halleri yok ya. Anan zamanı da öyle olmadı mı? Kahvecinin

evine girer çıkarmış dediler. Haksız da sayılmazlardı.

Bey evde yokken, kahveci bir şey isteme bahanesiyle kapıya gelip dururdu. Ayakları benim üzerimde kulakları evin için de az mı kıkırdaştılar. Onlar gibi mahalleli de az kıkırdamadı. Bizim Bey mahallede yürürken arkasından boynuzlu deyip, kıkır kıkır güldüler.

Ah bir söylesem Handan Hanıma; o zaman anaları babaları babana kıkırdıyordu, şimdi kızları oğulları sana kıkırdıyor diye. Babasının yazgısı kızına mı? Aman dağlara taşlara, Allah esirgesin. Küçücük bebeleri ne olur o zaman. Kendisi de küçücükken babasız kalmıştı Handan Hanım. Ah ne kader!

Ana olacak sık sık dışarı çıkar olmuştu da ben konduramamıştım. Gelip geçenden ufak ufak fısıltılar da duymuştum ama olmaz, yapamaz demiştim. Ama düşününce şimdi hele ki şu evin yeni (sözde) beyinin yaptıklarını görünce... Türlü türlü şey geliyor akla. Handan evlere temizliğe şehre gittiğinde o utanmaz da bir kadınla geliyor hemen eve. Aman evden bir sesler bir sesler duyanın yüzü kızarır. Belli nefsi şahlanmış başa çıkamaz olmuş arsız.

Peki ya bizim beyin başına ne gelmişti? Onun karısının da nefsi şahlanmış mıydı? Sık sık evden çıkan karısı kahveciyle mi buluşur olmuştu? Konudan komşudan duymuştu belki bizim bey de olanları. Duysa ne yapardı? Peki ya duyduğunu bilseler; bu yasak aşıklar bizim beye ne yaparlardı?

Bir gece eve gelmeyince bey ben sabahı zor etmişim hiç unutmam. Evin hanımının ruhu sıkışmamış, rahatça yatmış uyumuştum. Ertesi sabah erkenden kahveci kapı ağzında ayakları kafamda öylece dikilmesin mi? Nedir ne değildir anlayamadım, tek kelime etmediler. Yalnız bizim beyin kapı girişinde duran keserini baltasını, kazmasını küreğini alıp çıkıp gittiler. Sonra hiç görmedim kahveciyi. Ama eve gelen giden eksik olmadı. Bizim bey dışında köydeki herkes eve girip çıkmıştı. Ara ara kulağıma çalınanlardan anladım. Kayıpmiş beyim. Haber

alınamıyormuş. Kimi çok çalışıyordu dayanamadı dedi. Kimi gözü dışardaydı şehirde bir kadınla kamıştır dedi, kimi sesiz atın çiftesi pek olur dedi. Dediler de dediler... Ben bildim hemen öldüğünü. Kayıp değildi ölmüştü mutlaka. Belki de öldürülmüştü, bir yasak aşk uğruna öldürülmüştü hem de!

Kızlarına çok düşkün adamdı. Koklaya koklaya öperdi. Kucağına alır saatlerce oynar gönüllerini hoş ederdi. Bırakıp kaçırdı. Kaçacak adam değildi.

Handan Hanım mı o elinde çekiçle gelen. Ne diyor yahu öyle bağırina çağırına. Aman duymuş olmasın kocasının yediği naneleri. Adamın kafasını ezecek belli. Belli de adam önünde değil arkasında koşuyor bunun. Ne diyor biraz işitir oldum. Yıkacağım bu evi başına mı diyor o? Ah anam! Niye benim kafama geçiriyor bu çekici yahu, ben mi aldım o fingirdek kadını içeri. Bağıriyor Handan, bu eşikten mi girdiniz, buraya mı bastı o kremler ayakkabıları. Nasıl ağlıyor Handan! Taştan olmasam ben de açacağım muslukları. Küt küt iniyor darbeler üzerime. Bazen de bizim beyin elleriyle yaptığı kapıya geçiriyor çekici. Bir bana bir ona. Vur kız vur! Dök içini. Bağır avazın çıktığı kadar. Elleri hala çamaşır suyu kokuyor. Herif olacak da ha bire kolonya döker mis kokutur ellerini. Vur kız vur. Dök içini. İkiye ayrılıyor gövdem. Handan Çok güçlü olduğundan değil de yılların yorgunluğundan belki. Bırakıyorum kendimi. Kapının dağılan tahtaları üzerime düşüyor. Beyin onu boyadığı o günü hatırlıyorum. Kimse yoktu etrafta. Önce kendi kendine konuşuyor sanmıştım. Sonra bir de baktım resmen bana sesleniyor. Düz beyaz olmadı bu böyle diyor. Senin grilerin gibi griler atmalı üstüne ki bir örnek olun. Gri olan bir ben varım. Bana diyor belli. Benimle konuşuyor. Beni hissediyor demek. Bir örnek olalım diye griler vuruyor kapıya. Üzerimizde güneş. Üzümler dökülüyor tek tük. Birkaç tane de o koparıyor. Gülerek yiyor. Üzerime çöküp biraz dinleniyor. Bulutları izliyoruz uçumuz. Arta kalan tahtalardan da kapı girişine bir bölme yapıyor. Keseri çekici baltayı, kazma küreği de o gün koyuyor oraya. Üçümüzün en özel günü o gün.

Darmadağın oluyoruz kapıyla. Handan'ın öfkesi de azalmamış ha. Yapma sakın kızım. Bunca insanın önünde. Anan kadar aklın çalışmaz ki. Dönüyor handan kocasına. Çekici atmış yana elinde bir balta. Ah taştan olmasam da ellerim olsa. Tutardım Handan'ı; yapma kızım, derdim. Senin şimdi kocana yapacağını zamanında annan da babana yaptı, ne geçti eline, kahveciyle bir mi olabildi sonra, o da yandı, baban da yandı; sen de yanma, derdim. Ama dilsizim... Diyemedim.

Of, güneş yakıyor ha! Belki son kez yanıyorum. Belli belirsiz görüyorum etrafı. Taştan olmasam zangır zangır titrerdim ha! Kararıyor her yer. Beyi görüyorum sanki. Uzakta bir yerde ama görebiliyorum onu artık. Tahtadan masalar yapıyor. Renk renk boyuyor onları, muhakkak içlerine de gri koyuyordur. Benim için, bir örnek olalım diye...

Ceyda Kiremitçi Vasiliev. Detektiv proza